

Prædiken til 15. søndag efter trinitatis

Matt. 6, 24-34

Høstgudstjeneste

Bevæger man sig ud ad vejen lige nord for kirken, kommer man meget snart ud på store arealer med afgrøder, der nu er høstet. Store traktorer og mejetærskere har været på arbejde. Man skal bøje hovedet godt tilbage for at opdage en chauffør oppe i et førerhus. En vej som den nord for kirken er sådan set for lille, for smal, til så store maskiner. En bil og en mejetærsker kan ikke passere hinanden; dårligt nok kan en fodgænger og en traktor passere hinanden.

Som tiden forandrer så mange ting, forandrer den også forholdene for en landmand, f.eks. hans maskinpark. Der er sket meget, siden landmanden sad på sin Ferguson 26 eller 35 - uden førerhus. Som alt andet skal et landbrug være effektivt, for effektivitet giver bonus, hedder det sig. Derfor store og effektive maskiner.

Som landmanden sidder højt oppe på sin traktor, har han udsyn og overblik. Men han har ikke et forsyn, så at han kan styre sin egen verden, som han vil. Han er ikke herre over resultatet af sine bestræbelser. Måske ser han også alskens bekymringer oppe fra førerhuset, selv om en høst måtte tegne

godt. Heller ikke landmanden kan effektivisere sig ud af alle bekymringer og ind i et paradys. Og han ved det godt, og må stille sig selv spørgsmålet: vil enderne nå sammen? Vi skulle helst have til det daglige brød og lidt mere!

Men så kommer vi til kirke og får stillet spørgsmålet: Er livet ikke mere end maden og legemet mere end klæderne? Sådan spørger Jesus. Det er et retorisk spørgsmål, altså svaret bliver lagt os i munden. Vi skal svare: jo naturligvis; mad er ikke alt, tøj på kroppen er heller ikke alt. Overskud, profit, velstand er ikke alt. Men alt andet lige: at have det så nogenlunde materielt godt, er dog ikke ligegyldigt.

Hvad er det egentlig, Jesus vil sige? Man kan jo høre hans ord som en opfordring til at samle sig om det åndelige og lade det materielle og jordiske komme i anden række. I så fald ville Jesu ord være en tale i al almindelighed om, at det åndelige er finere end det materielle, eller at vi bør satse på det himmelske, langt snarere end det jordiske.

Men ville det ikke være billigt af os – og letkøbt – om vi, så velnærede som vi trods alt er, kom her og bekræftede hinanden i, at vi ikke skal gå så højt op i det materielle? Når

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

vi ikke savner noget, så kan vi jo sagtens. Vi kan dog ikke om os selv hævde, at vi kun tænker på det åndelige, uden at stemple os selv som hyklere.

Jesus selv var jo heller ikke ligegyldig med alt det jordiske. Vi er netop nu i den del af kirkeåret, hvor vi har hørt om en barmhjertig samaritaner, og hvor vi hører om flere af Jesu helbredelser. At der er disse fortællinger om jordnære og alvors-tunge problemer fortæller, at det jordiske ikke er ligegyldigt. Hvad skulle vi med disse fortællinger, hvis kun det åndelige betød noget?

Men så er der det med himlens fugle og markens liljer. At vi skal lægge alle bekymringer til side, og i stedet se til dem. For livet er mere end maden osv. Hvad er meningen? I hvert fald ikke, at vi skal holde op med at så og høste og holde op med i det hele taget at arbejde. Nej, vi skal ikke være som himlens fugle og markens liljer. Vi skal ikke efterligne dem. Vi skal blot se på dem, betragte dem og lære af dem.

Jesus ved så udmærket, at intet sker uden vores arbejde, og at der her ikke er noget, man kan tage let på. Let kunne man tage på det, hvis det åndelige var meget mere vigtigt end det jordiske, og hvis det åndelige var tilstrækkeligt. Men det er det ikke. Alligevel: se himlens fugle og læg mærke til liljerne på marken. Bemærk dem! De bekymrer sig ikke, ja, det kan de vel slet ikke. Men bemærk, hvad der sker med dem: Gud sørger for dem.

Enten at stole på Gud – eller bekymre sig. Ingen kan jo tjene to herrer. Men hvad vil det så sige at bekymre sig? Hvad er det, man ikke skal gøre sig bekymringer om, eller

hvad er det, man gør forkert?

At være optaget af at gøre sit arbejde anstændigt skal i hvert fald ikke gøres til en forbrydelse. At se stort på sit arbejde, er ikke svaret. Nej, i bekymringerne må der ligge det, at man vil gøre sig til herre over sit eget og andres liv. Man vil gøre sig til herre over, hvad der skal komme ud af ens møje og besvær. Alt skal blive, som man selv vil have det. Men heller ikke højt oppe i traktorens førerhus med den gode udsigt sker det!

Omvendt at stole på Gud, og lade være med at bekymre sig, det må så være at gøre tingene så godt, som man formår – og så i øvrigt – stole på Gud. Man gør, hvad man skal, men uden at ville være forsynet for sig selv og andre. Og det er jo netop også det, vi synger, når der er høstgudstjeneste: Vi pløjede og vi såede – og overlod resten til at være Guds gode gaver, som kommer ned ovenfra.

Der er år, hvor Guds gaver er store, hvor gode nyheder om høsten ligefrem står i kø. Men der er også år, hvor verdens store kornkamre hjem søges af oversvømmelser og tørke eller kulderekorder.

Bekymringerne slipper vi ikke sådan af med. Men vi må forstå, at vi er blevet befriet fra at skulle bestemme over resultaterne, for vi er hverken Gud eller forsynet. Vi skal gøre tingene så godt, som vi formår, og så i øvrigt stole på Gud.

Altså vi opfordres til at tro – til at leve i den frimodighed, som giver sig af troen på, at Jesu Kristi far også er vor far i himlen, og at han er den, der afgør, hvad vort liv skal blive til, og at det er bedst sådan. En Gud, der som en hemmelighedsfuld magt skalter og

valter med os, giver ingen frimodighed. Ham måtte man frygte. Men Jesus taler om sin far.

Og hvordan han er, afsløres i Jesu liv og død. Jesu far og vor Far i himlen er ham, som tager sig af de bekymrede, af de svage og syge og bispiser de sultne og giver de tørstige at drikke. Og han møder os ikke som en uberegnelig magt, men som vor Skaber og Far.

I mødet med ham forstår vi også, at livet er mere end maden og legemet mere end klæderne. Og vi ved godt, at det ikke betyder, at vi befries fra arbejdet for det daglige brød eller for omsorgen for vor næste. Tro er ikke en flugt fra livet, men at tage ansvaret for sit liv på sig i frihed.

Amen

Jørgen Hanssen
Roager-Spandet

Salmer:
15 , 728, 729, 41, 730